

άνθοστέφανο τό, Πελοπν. (Βασαρ.) — ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 124

Ἐκ τῶν οὖσ. *ἄνθος* καὶ *στεφάνι*.

Στέφανος ἐξ ἀνθέων ἔνθ' ἄν.: Πλέκουν ἄνθοστέφανα καὶ τὰ φοροῦν ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμι.

Νὰ μάσωμε λονλούδια καὶ τριαντάφυλλα,
νὰ φκειάσωμε στεφάνια καὶ ἄνθοστέφανα

Βασαρ.

άνθοστεφανωμένος ἐπίθ. ΑΛασκαράτ. Ποίημ. 206 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 95

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄνθος* καὶ τοῦ *στεφανωμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *στεφανώνω*.

Ὁ ἔστεφανωμένος δι' ἀνθέων: Ποίημ.

Κ' ἤρθαν ἄνθοστεφανωμένες
μ' ὅλα τὰ λούλουδα τοῦ Μάι

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Κοράσι ὥραϊο, τρυφερό, σὰ ρόδο μαραμμένο,
ὠιμέ, κοιμᾶται ἀξύπνητα ἄνθοστεφανωμένο!

ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.

άνθοστολίζω ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 94 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. *ἀνθουστολίζον* Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄνθος* καὶ τοῦ ρ. *στολίζω*.

Στολίζω δι' ἀνθέων ἔνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Νὰ κάτσω ἢ κουπιλλούδα ν' ἀνθουστολιστῇ

Κομοτ. — Ποίημ.

Κ' ἐσεῖς ὅπου πηγαίνατε νὰ ντύστε,
ν' ἀνθοστολίστε, νὰ μοιρολογήστε

ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἄν. Πβ. *ἀνθοδροσίζω*, *ἀνθοδροσοστολίζω*.

άνθοστολίστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄνθος* καὶ τοῦ ἐπίθ. *στολίστος* <στολίζω ἢ ἐκ τοῦ ἀνθοστολίζω.

Ὁ κεκοσμημένος δι' ἀνθέων σύννηθ.: Ἄσμι.

Ἀπρίλι μου ἄνθοστόλιστε, Μάι μου κανακάρη
Λεξ. Δημητρ. — Ποίημ.

Ἀδέρφια παλληκάρια μου, ἐλάτε ὁλόγυρά μου
καὶ γονατίστε μ' ἐμέ, ὁ κόσμος 'ς τὴ χαρά του
εἴν' ἀνθοστόλιστη ἐκκλησιὰ κ' ἐδῶ μᾶς παραστέκει
ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔχτισε γιὰ νὰ τὸν προσκυνῶμε

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,181

άνθοστρωμένος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τραγοῦδ. τοῦ σπιτ. 47

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄνθος* καὶ τοῦ *στρωμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *στρώνω*.

Στρωμένος μὲ ἄνθη: Ποίημ.

Ἐκεῖ 'ς τὰ πουπουλένια σας καὶ ἄνθοστρωμένα στήθη
πίνω βοτάνι μαγικὸ ποῦ μὲ κερνᾷ ἢ λήθη.

άνθοτόπι τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 61

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἀνθότοπος*.

Τόπος πλήρης ἀνθέων: Ἡ πεταλούδα... πετοῦσε
'ς ἀνθοτόπια, 'ς ἀνθοκήπια, σὲ βασιλικά περιβόλια. Συνών.
ἀνθότοπος.

ἀνθότοπος ὁ, Ζάκ. — ΔΣολωμ. 181 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή², 70 — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. *ἄνθος* καὶ *τόπος*.

Ἀνθότοπι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Λροσᾶτο ἀεράκι | μέσα σὲ ἀνθότοπο

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.

***άνθοτυρξά** ἢ, *ἀθοτυρξά* Θήρ. Κρήτ. *ἀθοτυρξέ* Δ.Κρήτ. *ἀφοτυρξά* Θήρ. Μήλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἀνθοτύρι*. Περὶ τοῦ τύπ. *ἀφοτυρξά* ἰδ. *ἀνθοτύρι*.

1) Ἡ ὁσμὴ τοῦ ἀνθοτύρου Κρήτ. 2) Ἡ μυζήθρα Θήρ. Μήλ.

άνθοτύρι τό, ΙΔραγούμ. Σαμοθρ. 31 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. *ἀθ-θοτύρι* Ρόδ. *ἀθοτύρι* Νάξ. *ἀθοτέρι* Θάσ. *ἀφοκγούξι* Τσακων. *ἀφόκγούξι* Τσακων. *ἀνθότυρο* Λεξ. Δημητρ. *ἀνθότυρου* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *ἀθ-θότυρον* Ρόδ. *ἀτ-τότυρον* Ρόδ. *ἀθότυρο* Ἀντικύθ. Κρήτ. Νάξ. Σίκιν. — Λεξ. Βυζ. Περίδ. *ἀθότερο* Πάρ. *ἀφότυρο* Θράκ. (Βιζ.) *ἀνθότυρος* ὁ, ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 181 — Λεξ. Δημητρ. *ἀθ-θότυρος* Ἰκαρ. Κάρπ. Ρόδ. Τήλ. *ἀτ-τότυρος* Ρόδ. *ἀθότυρος* Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Σίφν. κ. ἀ. *ἀθότυρους* Ἰμβρ. *ἀθότ'ρους* Θάσ. *ἀθότυρους* Σαμοθρ. *ἀφόκγούρε* Τσακων. *ἀθοτύρα* ἢ, Σίφν. *ἀφόκγούρη* Τσακων.

Ἐκ τῶν οὖσ. *ἄνθος* καὶ *τυρί*. Ὁ τύπ. *ἀφότυρο* καὶ οἱ λοιποὶ μετὰ τοῦ φ ἀντὶ τοῦ θ ἔχουν τοῦτο κατ' ἄνομ. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) 290.

1) Εἶδος ἐκλεκτοῦ τυροῦ περιέχοντος πολὺ πάχος καὶ διὰ τοῦτο θεωρουμένου ὡς ἄνθους τοῦ τυροῦ Κρήτ.: Παροιμ. *Δὲν τρώει ὁ γάιδαρος ἀθότυρο* (ἐπὶ ἀναξίου ἀξιούντος μεγάλα πράγματα). 2) Ἡ μυζήθρα ἔνθ' ἄν.: Μᾶς προσπέρασε ἕνας βοσκὸς μὲ ἀνθοτύρια σὲ μαντήλι ΙΔραγούμ.

ἔνθ' ἄν. Φέτους δὲ μπόρ'σαμ' νὰ κάνουμ' πουλὺ ἀθότ'ρου Θάσ. || Παροιμ.

Βρομ' ὁ Ὁβραῖος ἀτός του, | βρομεῖ καὶ ἀθ-θότυρός του (ἐπὶ τῶν κατὰ πάντα βρομερῶν) Κάρπ.

Κε' ὡς βρομεῖ ἀνθότυρός σου, | ἔτσι σκανίζεις καὶ ἀπατός σου (συνών. τῇ προηγουμένῃ. *σκανίζεις* = βρομεῖς) ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμι.

Νά 'τον ἢ θάλασσα τυρὶ καὶ ὁ ἄμμος μακαρούνια

καὶ τὰ βουνὰ ἀθότυρος καὶ τὰ δεδρά πιρουνία

Κρήτ. 3) Τυρὸς εὐτελοῦς ποιότητος κατασκευαζόμενος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τῆς μυζήθρας τοῦ βουτύρου Ἰμβρ. Σαμοθρ.

***άνθοτυροτύπι** τό, *ἀθοτυροτούπι* Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὖσ. *ἀνθότυρο* καὶ *τυπί*.

Τυπίον, ἦτοι καλαθίσκος ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται ὁ ἀνθότυρος καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμά του. Πβ. *τυροβόλι*.

άνθουλλάκι τό, σύννηθ. *ἀθουλλάκι* Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἀνθούλλι*.

1) Μικρὸν ἄνθος: Ποίημ.

Δέντρα ἡμερὰ φῶς ἀνθισμένα, | κοντὰ κοτσάνια, μὲ σταλξὰ καὶ τ' ἀνθουλλάκια καρφωμένα | 'ς τοῦ κλώνου ἀπάνου τὴ θηλειὰ Τ' Ἀγρας ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολ. 9. Συνών. *ἀνθάκι*. 2) Πάθησιν τις εἰς τὴν ρίζαν τῶν ὀδόντων Πελοπν. (Λακων.)

άνθούλλι τό, ΣΣκίπη Σερεν. λουλουδ. 13 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. *ἀθούλλι* Κεφαλλ. *ἀνθούλλ'* Στερελλ. (Ἄρτοτ. Βιτριν. Κεφαλόβρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄνθος* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλι.

1) Μικρὸν ἄνθος ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ποίημ.

Ν' ἀκούσουνε τί θὰ μᾶς ποῦνε | τ' ἀνθούλ्ला τὰ μαγευτικὰ ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν. Συνών. *ἀνθάκι*. 2) Τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθης πρὶν ἀνοίξῃ τὰ πέταλα Κεφαλλ. Συνών. *ἀνθοῦσα* 2 (α). 3) Ἐξάνθημα, σπυρί, μάλιστα τῶν μικρῶν παιδιῶν Κεφαλλ. 4) Συνήθως κατὰ πληθ., αἱ ἐπὶ τῆς

ἐπιφανείας τοῦ οἴνου ὡς λευκά στίγματα ἐμφανιζόμεναι οὐσίαι, ὅταν οὗτος κλίνη πρὸς τὸ ὄξος Στερελλ. (Κεφαλόβρ.)

5) Πληθ., μικρὰ μόρια ρητίνης ἐπιπλέοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου Στερελλ. ('Αρτοτ. Βιτρίν.) — Λεξ. Μ. Έγκυκλ.

άνθουσα ἡ, Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Γέν.) — ΒΚριμπά Ἄμπέλ. 13 καὶ 28 ἄθ-θοῦσα Ρόδ. Σίφν. Χίος (Μεστ.) ἄθοῦσα Αἴγιν. Θράκ. (Αἴν. Μάδυτ. Περίστασ.) Προπ. ('Αρτάκ.)

Ἡ ἀρχ. μετοχ. τοῦ ρ. ἄνθω. Ἰδ. ἌνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 180 κέξ.

1) Ἡ ἀνθίζουσα, ἀνθηρὰ Αἴγιν. Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Γέν.): Τοῦ βασιλῆ οἱ γιὸς πῆρε τὰ χωρὶά καὶ ἔτρεχε καὶ γύρευε τὴν ἀνθοῦσα, τὴν ξανθοῦσα, τὴ μακρομαλλοῦσα (ἐκ παραμυθ.) Γέν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. γυναικὸς πολλαχ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνθοῦσες τοπων. Ρόδ. 2) Τὸ ἄνθος ὠρι-σμένων δένδρων ἢ φυτῶν (α) Τῆς κολοκύνθης Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. ἄνθούλλι 2. (β) Τῆς ἡμέρου συκα-μινέας Θράκ. (Περίστασ.) Προπ. ('Αρτάκ.) β) Ὁ ἐκ τοῦ τελευταίου ἄνθους τῆς ἐλαίας παραχθεὶς μικρὸς καρ-πὸς Σίφν. 3) Τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου ἐρυθροειδὲς στίγμα Θράκ. (Αἴν.) 4) Ἀμπελος ἢ ὁποία ἀνθοφορεῖ μὲν, ἀλλὰ δὲν κάμνει καρπὸν Ρόδ. κ. ἄ. — ΒΚριμπά ἐνθ' ἄν. β) Εἶδος σταφυλῆς Ἄνδρ. Κύθν. Χίος (Μεστ.) κ. ἄ. 5) Εἶδος ἀγριοσύκου φρυομένου ἐπὶ τῶν ἐρινεῶν Ἄνδρ.

άνθοφορτωμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 77

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ φορτωμένος μετοχ. τοῦ ρ. φορτώνω.

Ὁ φορτωμένος μὲ ἄνθη: Εἴχαμε πάει δρόμο μακρινό, ἀπὸ τὸ Μεσόκαμπο ποῦ εἶναι τὸ δάσος μὲ τοὺς ἄνθηδες, ἀνθοφορτωμένες γυρίσαμε. Πβ. ἄνθογεμᾶτος.

άνθόφυλλο τό, ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 66 ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 57

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄνθόφυλλον.

Πέταλον ἄνθους ἐνθ' ἄν.: Κ' ἐκεῖνη ἦτον ἴδια παπα-ρούνα μ' ἀνοιγμέν' ἄνθόφυλλα ΚΧρηστομ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Μήτε τ' ἄνθόφυλλα τ' Ἀπρίλι τόσο ἄβρά,

σὰν τὰ κόκκινα τὰ χεῖλη τὰ λαμπρά.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. καὶ Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 292 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 221) «καὶ τ' ἄνθοφύλλου ὁ πλάσμος πολλὰ ὠραιωμένος».

άνθρακας ὁ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄνθραξ.

Ὡς ἱατρικὸς ὄρ., κακοήθης φλύκταινα ἐδράζουσα συνή-θως εἰς τὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματος, ἐμφανιζομένη τὸ πρῶτον ὡς ἐρυθρὰ κηλὶς ἐν εἶδει στίγματος ψύλλου αὐξανομένη δὲ ταχέως καὶ μεταβαλλομένη εἰς φυσαλλίδα μετὰ ὑποκιτρίνου περιεχομένου καὶ μετ' ἐρυθρότητος καὶ οἰδήματος τοῦ πέριξ δέρματος.

άνθρωπακάκι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπάκος ἢ ἄνθρωπάκι.

Ἀνθρωπάκι 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

άνθρωπάκι τό, Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) κ. ἄ. — LRoussel Grammaire 296 — Λεξ. Δεῖκ Κουμαν. Ἡλίτ. Μπριγκ. Μ. Έγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. ἄνθρωπάκι Τσακων. ἄθρωπάκι Ἰων. (Κρήν.) Σῦρ. ἄθρω-πάτσι Μέγαρ. ἄθρουπάι Χίος (Μεστ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Περὶ τῆς ἀποβολῆς

τοῦ κ ἐν τῷ τύπ. ἄθρουπάι πβ. HPernot Phonét. des parlers de Chio 443 κέξ.

1) Ὁ μικρὸς τὸ σῶμα ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος ἐνθ' ἄν.: Τί ἄνθρωπάκι εἶναι τοῦτα! Βούρβουρ. Οἱ καλικαντζαῖοι εἶναι καὶ ἄθρωπάκια μικρὰ Μεγαρ. Συνών. ἄνθρω-πακάκι, ἄνθρωπάκις, ἄνθρωπάκος, ἄνθρωπαράκι, ἄνθρωπάριον, ἄνθρωπάρις, ἄνθρωπέλλι 1, ἄνθρω-πίτσης, *ἄνθρωπούδης, *ἄνθρωπούδι, ἄνθρω-πούκι, ἄνθρωπούλλης, ἄνθρωπόπουλλο. 2) Ἀνθρωπος ἐλλειπῆς τὸν νοῦν, μωρὸς Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἄνθρωπακάκι, ἄνθρωπάριον 2.

άνθρωπάκις ὁ, Ζάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μ. Έγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἄνθρουπάξ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκις.

1) Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀγαθὸς, φιλή-συχος ἄνθρωπος Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Μ. Έγκυκλ.: Ἀνθρω-πάκις τοῦ Θεοῦ Μ. Έγκυκλ. Ἀπραγους ἄνθρωπάξ, τί τοὺν π'ράεις; (πειράζεις) Αἰτωλ.

άνθρωπάκος ὁ, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκος.

1) Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ., σύννηθ. 2) Οὐτιδανός, εὐτελὲς ἄνθρωπος σύννηθ.: Ντροπή σου ν' ἀφήσης νὰ σὲ σαρώσῃ εἶσι ἄνθρωπάκος ΚΠαρορ. Κόκκιν. τραγ. 31 Παροιμ.

Ἀνθρωποι καὶ ἄνθρωπόπουλλοι, | ἄνθρωποι καὶ ἄνθρωπάτσοι (ἄνθρωπος ἀνθρώπου διαφέρει) Κεφαλλ. Συνών. ἄνθρω-πόπουλλο.

άνθρωπαράκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Μπριγκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπάριον.

Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Εἶδ' ἄνθρωπαράκι ν' αὖ πάλι εἰδοῦτο ποῦ ῥθε σφάμελα ἄ' τὴν Ἀθήνα; Ἀπύρανθ.

άνθρωπάριον τό, Πελοπν. (Λακων.) ἄθρωπάρι Κε-φαλλ. Κύθηρ. ἄθρωπάρι Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄνθρωπάριον. Τύπ. ἄνθρωπάρι καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀθρουπάρι Ἰκαρ. καὶ Ἀθ-θρουπάρι Κάρπ. 2) Ἀνθρωπάκι 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἀνάθημα ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν, τὸ ὁποῖον φέρει ἔκτυπον τὴν εἰκόνα τοῦ ἱαθέντος ἀνθρώπου ἢ καὶ μόνον τοῦ νοσήσαντος μέλους του Κέρκ. Κεφαλλ.

άνθρωπάρις ὁ, ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 67

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ.: Ὁ ἄνθρωπάρις κρατοῦσε μιὰ λουρίδα ἐνὸς ρούχου.

άνθρωπαῖτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄθρουπαῖτους Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖτος.

Ὁ ἀρμόζων εἰς ἄνθρωπον: Ἀθρουπαῖτα καμώματα.

άνθρωπάτσος ὁ, ἀμάρτ. ἄθρουπάτσος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -άτσος.

Ὁ μεγαλόσωμος ἀνὴρ. Συνών. ἄνθρωποῦκλος, ἄν-τρακλας.

